

Ömer Doğan 4

- Őirler -

Yayın Tarihi:

07.04.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aşkın adı da saklı, Ruhü da!

Aslında aşkın adı da saklı, ruhu da. Gizlenmiş tüm hayaller, görünmeyen suretler; beynimizin içinde yer edinmiş sanki.

Öyle ki: Aşk arar olduk, sönmeyen aleve dokunurcasına.

Öyle ki: Değerlendi aşkımız, sevdamız, yıllanmış şarap misali.

Var mıydı ortada bu değere layık biri.

Evet aşkın adı da saklı ruhu da. Aşık olunacak kişide ortada yok zaten. İşte bu yüzden aşk da kendince gizlenmekte haklı.

Dillerde her duygunun adı aşk olmuş. Adına yalan yanlış şeyler konuşulur olmuş. Aşka iftira atmak bu kadar kolay mıydı?

Bu kadar basite indirgemek... Anlamveremiyorum. Laçkalaşmış dillerde Aşk.

Kim ne derse desin Aşk haklı.

Yine Evet Aşkın adı da saklı, ruhu da.

Ömer Doğan 4

Dur artık hayalim, Sana kavuşmak tek ümidim!

Aşık olmayı hayal ediyorum. Gerçekten sevmeyi, bir umut beslemeyi, aslında kokusunu içime çekmeyi, elinin elime değmesini hayal ediyorum.

Hayallerimden bir o kadar uzaklaşıyorum sanki.

Tam birini görüyorum. Diyorum ki; işte aradığım, aslında sevdiğim kadın bu olmalı. Kriterlerimi birebir karşılıyor. Düşüncelerimiz uymasa da bir şekilde orta yolu buluruz, ben fedakarlık yaparım o da fedakarlık yapar diye düşünüyorum. Ama yanıldığımı anlamam için o kişiye iyiden iyiye bağlanmam gerekiyormuş. Onu kaybettiğimde üzülmem gerekiyormuş. Kaybetmeyi göze alamayacak kadar bağlanmam gerekiyormuş. İşte tam burada sevdiğim kadın diye baktığım, hayatımın anlamı diye ifade ettiğim kişinin gerçekten o kişi olmadığını anlıyorum, aradığım kadın olmadığını görüyorum. İşte her sevmeyi hayal ettiğim, kriterlerime uygun gördüğüm kadının aslında o kişi olmadığını gördüğümde anlıyorum ki hayalimden gerçekten uzaklaşıyorum. Zaten ne zaman hayallerimize tam manasıyla kavuşabildik ki. İşte bu yüzden hayallerimizin aslında, imkansızlığında boğuluyoruz. Bu yüzden de o bağlandığımız hayallerimiz yüzünden hep acı çeken taraf biz oluyoruz. Bizim kötü bir niyetimiz yok aslında. Tek niyetimiz; gelecekte birlikte yaşlanacağımız, bir yastıkta mutlu ve huzurlu kocayacağımız bir eş bulmaktı. Ama maalesef buda hüznle sonlandı.

Çünkü niyetlerimiz hep yanlış anlaşıldı. Bu yüzden hayallerimiz sekteye uğradı. Hayallerimiz yarım kaldı. Aslında bizim en büyük handikapımız bu galiba.

Ne olurdu kavuşmak lafta olmasaydı,

Ne olurdu hayaller İmkansız kalmasaydı.

Ne olur,

Dur Artık Hayalim Sana Kavuşmak Tek Ümidim!

Ömer Doğan 4

Günahın Bedeli

Yalnızlık vaktiydi benim gibi bir insan için
Bulanık bir sonbahar, karanlık bir kış vaktiydi
Nedeni bilinmeyen, sessiz bir ürperti: Yalnızlık Çılgılığı
Zihinlerimizde hiç bitmeyen kabusun sesi:
İnsan yalnız doğar, yalnız ölür.
Ve bir anda kulak çınlaması; işkence sanki.
Beyaz örtü içinde toprak kokusu
Sanırsın ölüm uykusu
Göğe bakışın sebepsiz değildi;
Aman diliyor adeta vicdan azabın
Meraklanma gelmedi zamanı ahiret hayatının
Unutma yakındır korktuğun kıyametin
Geçmiş günahın peşinden ayrılmaz oldu
Bil isterim Azrail başına ödül koydu
Batın ayan beyan ortadır
Gör işte ehli hakikati
Bu sessizlik hiç hoş değil
Bakma öyle masum musun?
Günahına, Azrail kapında bekçi
Nefes alsan bir dert, almasan iki
Açılır defterler geçmişin peşinde sanki
Mazin karalar yazdı, göz yaşın küstü,
Okyanuslar ise bakakaldı, adeta yerinden taştı.
Çehreni amansız bir ıssızlık sardı
Durmadın bu halinle göğe yöneldin
Ardına bakmayı kendine zul saydın
Unutma bırakmaz peşini ne günahın ne de sevabın
Biçare bu tavrınla hep yalnız kaldın
Sebepsiz değildi göğe bakışların
Adeta cenk halinde günahın , sevabın
Kim kazanır bilinmez amma
Bilinen tek gerçek: Sonu bitmek bilmeyen,
tükenmez yalnızlığın
Bak işte söylemlerin sırtında kambur
Ne sandın ettiklerin elbette seni bulacak
Başına gelmez mi zannettin cürümünün ivazını
Yuh artık fark etmiyor musun
Kendine dahi itimatın yoktur.
Bil! Bundan gayrı mazarratı senindir.
Hadi gel özet geç şu makus talihini
Dur, düşün biraz, hemen cevap verme
Ardına bak artık gör yahu adam, benliğini
Yalnız doğdun yalnız kaldın, yalnız ölme bari
Evet buyur geç köşene, yok gereği gayri
Geldi artık mahkeme-i kübrada hesaplaşmanın vakti

Ömer Doğan 4

Hakikaten Beklemek Neydi?

Beklemek güzel,
Beklerken sabretmek güzel,
Güzel ama zor olan beklemek,
Beklerken geleceğini kestirememek,
Gelecek mi? sorusunu sorup cevabını bilememek.
Ama bir ömür beklemek,
Buna rağmen sevmek, ümidini kaybetmemek.

Nedenini düşünürken hayalinden vazgeçmemek beklemek.
Seviyor mu, sevmiyor mu? sorusunu papatyaya sormaktı beklemek.
Hayatın bir nefes kadar kısa olduğunu bilerek,
Sevdiğinin elini elinden bırakmamaktı beklemek.
Beklemek aslında bir ömür onu onsuz sevmektir.
Hakikaten beklemek neydi?
Acaba dediklerimde haklı mıydım?
Cevapsız soruları sormak mıydı?
Sorduğum sorulara cevap bulamamak mıydı beklemek?
Hakikaten beklemek neydi?
Ömer Doğan 4

Halka Sesleniş: Ervahı Alemde Verilen Sözlere İtaat

Adeta kinlerini üleşen topluluklar var. Nefisleri hakikati gizleme çabasında
Set çekilmişcesine görmezden geldikleri gerçekleri inkar yolunda
Uğruna canlarını ortaya koymaktan da çekinmiyorlar
Çöl sıcağı kavrulmuş yürekleri
Ateşin gölgesinde türlü türlü oyunlar kuruyor
Ve hile ile insanlığın varlık sebeplerini yok sayıyorlar
Kurdukları düzende ilahi sözleri unutup kendilerince büyüklüklerini gösteriyorlar
Kibri zırh eyleyip nefsi pusat görenler
Zanları ile gardaşı gardaşa kırdırıyorlar ama hesapları tutmaz tutmayacakta çünkü
Bilmezler
Yusufu kuyuya atsalarda ibrahimi ateşe koysalarda
bilmezler yusuf lar kuyuda hapsolmaz
Bilmezler
İbrahimleri ateşler yakmaz
Bilmezler
Hak vaki olunca gerçekler güneş misali ayanbeyan ortaya çıkar ve gökyüzü ferahlığa
kavuşur

Ervahı alemde verilen sözlerin unutulduğu aşikardır.
Verilen sözlerin karşılığı elbette olacaktır
Tüm bunların hesabını tutmak biz insanlara muhakkak yaraşır.
Lakin bizler gaflet yolunun bekçileri olduk
Vaatlerimizi unutmak ve görmezden gelmek suretiyle bekçiliğimizi tescillemiş
bulunmaktayız
Mühim olan bundan sonrası geride bıraktıklarımızın dersini muhakkak almalıyız
Ve iblisi dost edinip doğruyu örten içimizdeki hilekarlara da... dersini.. Vermeliyiz
artık bekçiliğimizin yönünü değiştirme vakti geldi de geçiyor
verdiğimiz söz gereği sırat-ı müstakim üzere olmak boynumuzun borcudur
gözlerimizin önündeki perdeyi kaldırma vakti gelmiştir
doğruyu bir bilip hakkın yerine gelmesi için çalışmalıyız
bu uğurda gerekirse canımızı ortaya koymalı ve nefsimizi tutsak etmeliyiz

Ervah-ı alemde verdiğimiz Sözde, emelimizde, gayemizde bize biçilen rol Yusuf'u
kuyuya atan Gardaşları olmak değildir
Kuyuya atılan Yusuf olmaktadır
İbrahim'i ateşte yaktıran Nemrut ve dostları hiç değildir
Gerekirse hak uğruna yanmaktan da geri durmayan İbrahim olmaktadır
Bize kendi günahını gören Yunus olmak yakışır
Bilindiği üzere:
Yunuslar hüdanın buyruğu ile balığa yem olmazlar

Bizler de Tevbe kapısını zorlayacak, kendi günahımızı görmezden gelmeyeceğiz ve
burada can vermeyi şehadet bileceğiz.

Rabb'in yolunda gidenlerin hakkını teslim edip ve safımızı onlarla bir tutacağız.

Yüreğimize iman mührünü yurup, aklımızı Kur-an'ın hikmeti ile süsleyeceğiz ve hakkı
her daim el üstünde tutacağız.

Rabbim her daim dualarımızı kabul eylesin ve düsturumuzu hiçbir zaman bozmasın
(Amin).

Ömer Doğan 4

İşığım Kesilmesin!

Bir martı, bir de uzaktaki o dairenin ışığı, benim tek ümidim oldu. Ümidim her akşam yeşerir oldu o ışıkla. Gündüzleri martıların uçuşları; ümidimi hep diri, canlı tuttu. Aslında kapalı kaldığım, tutsak olduğum bu yerde benim ışığım vardı: " Özgürlük Işığı " .

İşte martı ile o dairenin ışığı benim " Özgürlük Simgelerim, Özgürlük Işığım' dı " . Ne olursa olsun tutsaklığımın bir sonu vardı. Uzakta olsa özgürlüğüm; ışığım var olduğu sürece, bitmeyecekti hayalim, özgürlüğüme düşkünlüğüm.

Martılar, martılar uçtuğu sürece, hep akşamları ışık yanacak, bu kor yüreğimde.

Ne olur uçun martılar,

Ben, ben özgürlüğüme düşkünüm.

Ne olur, sönmessin ışığım,

İşığım kesilmesin, özgürlüğüm hiç bitmesin.

Ne olur; ışığım kesilmesin, ışığım kesilmesin!...

Ömer Doğan 4

Nerdesiniz: Eyy Erenler, Söz Verenler ğ

Unutmadım yüreğimde ağrı olduğunu, soluma yayılan sancıyı,
Sırtımdaki bıçak yarasını.
Unutmadım, göğsümde oturan o boz ayıyı.
Kalbim sessizce kanıyor sanki,
gökyüzü bana gel diyor nedensiz, yağmurlara aşığım damla damla akan sanki
gözyaşım.
Korkmuyor da değilim ölümün gelmesinden.
Frtına var Beynimde, sorguluyorum. Sessizliği görüyorum; çiçeklerin, ağaçların, hatta
kuşların bana bakışını,
Sanki etrafım yangın yeri; bir tür koşuşturma,
Beyazları da görüyorum, adeta karanfil nidası, çiçek diyarında
Ama kokan toprak değil mi?
tahtaların üzerimde ne işi var;
Alt tarafı nefesim kesildi.
Fasulyenin toprağa tutulması gibi, biliyorum son değildi.
Çetin bir kış vakti soğuk baştırdı, üşüyorum demeye takatim kalmadı.
Ama bil isterim hakikaten; Üşüyorum!
Lakin yalnız değilim görüyorum
Üzerimde bir ses " İyi bilirdik! '
DEvamında gelen sessiz uğultu:
Nerdeyim? Kimdi bunlar, bir acayıplık var.
Garip garip duygular, sanki; beni duymuyorlar.
Sıkıştım kaldım burda, adeta bir mahzen; hareket de edemiyorum.
Hissediyorum, ayaklarımda bir bağ;
sesim de çıkmıyor, nefesim tükendi.
Çek ellerini, çek ellerini yakamdan
Bırak beni, günahkarım, geri döneyim
Daha vaktim var, yapmam gerekenler....
Bırak beni, şimdi değil, bana zaman ver.
Nerdesiniz? Söz verenler, kurtarın beni!
Kurtarın, kurtarın ki geri dönebileyim.
Birileri çağırıyor, korkunç bir ses:Azap vakti!
Günahıma şahit; onlarca uzuv, binlerce kişi,
Sebebi belli, görenler kimdi: Hepsi tanıdık!

Ömer Doğan 4

Öyle Uzaklara Dalıyorum

Gecenin yorgunluğu üzerimden hiç kalkmıyor. Sanki rüyalarım beni boğuyor ve uykularımdan uyanır gibi oluyorum. Gözümü kapatıp uyumaya tekrar koyuluyorum.

Ama uykum çoktan bölünmüş ve gözlerim öyle bir sabit noktada, aralıksız donakalmıştı.

Nedenini bilmeden öyle uzaklara dalıyorum.

Acaba onu mu bekliyordum. Bunca yorgunluğumun sebebi o muydu? Gerçekten sebebini ben bile bilmiyorum ama hissettiklerim sanki kalp sızısı. Bu kadar acı çekmem normal miydi? Bu kadar dalgınlık, bu kadar boş vermişlik, acaba hayattan soğuyacak kadar yorgun muydum? Bilmem gerçekten sevmiş miydim? Sevmeyi istemiş miydim? Bunca sorular bunca düşünceler yorgunluğu tetikler miydi?

Gerçekten çok yorgunum demeye bile dilim varmıyor. Bir insan hayattan bu kadar soğur mu, soğutulur mu? Anlam veremiyorum.

Her anım sanki yavaşlatılmış; bir işkence makinesi. Acı çekmekle hissiz kalmak arasında bir duyguyu yaşıyorum.

Nedenini bilmeden öyle uzaklara dalıyorum.

Ömer Doğan 4

Teslimiyet (!)

Karanlık bir odadayım, (kuytadayım).
Yüreğimi derin bir hüznün kaplıyor.
Kurbanın sesleri etrafımda, sanki haykırıyor.
Kalbim yerinde durmuyor, durmadan çarpıyor.

Etrafıma bakıp duruyorum,
Her yerde, her anımda seni arıyorum.
Gökyüzüne baktığımda, parlak bir yıldız görüyorum.
Acaba sende, sende o yıldız bakıp düşünüyormusundur(?) beni.

Bilmiyorum!
Her yerim tir tir titriyor, üşüyorum.
Bu kuytuda seni düşünürken.
Her tarafım mükemmel korkunçlukta ağrıyor.
Aslında bu bir işaret mi(?) diye kendi kendime sormuyor değilim.

Bilmiyorum!
Seni her yerde arıyorum.
Neden olmadı, neden olmasın ki diye soruyorum,
Karanlık odaların içinde yürürken.

Aslında seni aradığımı düşünürken,
Farkına varıyorum, kendimi aradığımı
Aslında seni aradığımı düşünürken,
Farkına varıyorum, yalnızlığımın.
Ruhumu ne kadar teselli etmediğini,
Ve bu yüzden ne kadar acı çektiğimin farkına varıyorum istemesem de.

Artık, isteyip istememekte benim elimde değil zaten
Acı çekmek normal oldu bu rutin hayatımda.
Sensiz geçen günlerim haram oldu sanki; boğazımda kalırcasına,
Her mutluluğumda, mutlaka senin hüznün aklımı esir alıyor,
Ve yüreğim sanki yas evine dönüyor.

Karanlık sokaklarda aç kalmış kedi misali!
Yalnız ve bir o kadar sevgiye muhtaç hale geliyorum.
Ama bunları düşünürken bile bir hüznün kaplıyor yüreğimi
Nedenini bende bilmiyorum.

Mutlu olmak için çaba göstermiyor da değilim.
Her anımı sensiz dolu dolu yaşamaya çalışıyorum.
Ama hiç olmadık zamanda ufak bir işaret gönderircesine;
Aklıma geliyor ve yüreğimi, benliğimi allak bullak ediyorsun.
En ufak bir işaret ile gündüzüm karanlık
Gecem ondan da karanlık bir hal alıyor
Yani kısaca sol yanımda sen oluyorsun
Gidişin ile sol yanımda söküp çıkarıyorsun
Hançerle deşmiş misali acıtıyorsun benliğimi

Yeter artık,
Karanlık bir odada bu kadar acı çekmek ağır geliyor bana

Yeter artık,
Ne beynim ne de kalbim dayanmıyor bu acıya
Rahat bırak artık düşüncelerimi
Azad et sevgimi, benliğimi
Yeter artık
Gelmeyeceksen bırak,
Bu kuytuda seni ararken,
Yalnız seveyim, yalnız öleyim.
Yeter artık,
Bu kuytuda seni ararken
Tek başıma can vereyim
Ruhumu göklere aşkın ile teslim edeyim.
Yeter artık...

Ömer Doğan 4